

DANA HLAVATÁ

BOSOU
NOHOU

MARENČIN PT

DANA HLAVATÁ
BOSOU
NOHOU

MARENČIN PT

Venované

JANKE SAMSUNKOVEJ

*Jani, neuveríš, tento rok je to tridsať rokov odvtedy,
čo sme sa po prvý raz stretli, keď sme odprevádzali
naše deti do škôlky. Ďakujem Ti za Tvoje priateľstvo,
za to, že celé tie roky sme tu jedna pre druhú.*

© Dana Hlavatá, 2016

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover illustration © Dana Hlavatá

Cover & Layout © Marenčin Media, 2016

Jazyková úprava Sylvia Sachs

576. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-785-2 (viaz.)

ISBN 978-80-8114-785-2 (ePub)

ISBN 978-80-8114-785-2 (PDF)

OMYLY TÝCH DRUHÝCH

Silvia cítila, ako jej srdce trepoce až v hrdle. Dobre vedela, že to, na čo sa chystá, nebude jednoduché. Predstavila si matku. Zatrpknutú ženu v strednom veku, ktorá sa jednoducho na čosi ponosovala. Odvtedy, čo od nich otec odišiel, nebola s ňou reč. Kričala pre každú maličkosť, urazila sa na celý svet a uzamkla sa do seba. Krik striedali výbuchy plaču a pocitu previnenia sa voči jedinej dcére, na ktorej lipla. Bolo to nesmierne únavné, vyčerpávajúce. Pre obe. Ako keď stretnete človeka, od ktorého neviete, čo môžete očakávať. Nálady matky sa striedali ako aprílové počasie. Nevyspytateľní ľudia robia nevyspytateľné veci. Neviete sa na ne prichystať, netušíte, ako zareagovať, keď vás nečakane šokujú. A paralyzovaní sa nedokážete vyhrabať spod kopy, ktorá vás nečakane zavalila.

– Nie, nepustím ťa na žiadnu dovolenku s partiou, ani za ten svet, – tvrdohlavo stála na svojom matka a Silvia prehltnula horkú slinu. Vzpriečila sa. Azda po prvý raz v živote. Kdesi tam, vo vnútri. Už od začiatku si zaumienila, že ak by matka nesúhlasila s jej dovolenkou, aj tak si urobí po svojom. Dotknuto odula pery a demonštratívne dala najavo, že sa jej rozhodnutie matky nepozdáva. Ale

tá si ju veľmi nevšímala. Nezaujímal ju názor a neverbálne prejavy dcéry. Odvrátila od nej pohľad. Nechcela nič vidieť, nič počuť. Jej slovo je zákon. A zákony platia. Ani v päte nemala, že by Silvia urobila čosi proti jej vôli. Tentoraz sa mylila. Raz k tomu dôjsť muselo. Len čo matka vyšla z domu, aby nakúpila v potravinách čosi zdravé, Silvia schmatla cestovnú tašku, potajme pár dní zbalenú, a už jej nebolo.

– Čo si jej nahovorila? – spýtal sa Valér. Stál pred budovou hlavnej stanice a uškŕňal sa. Potiahol si popruh na vaku, ktorý mal prehodený cez ľavé plece, a uprel na Silviu pobavený pohľad.

– Nič. Nemalo zmysel nič vysvetľovať. Mama je ako buldozér, – zasmiala sa Silvia a tuho objala Vaša. Omotal si okolo nej dlhé ruky a zaboril hlavu do jej voňavých vlasov. Bol od nej o hlavu vyšší. Oprela sa o jeho širokú hrud a pocítila bezpečie. Keby matka vedela, že sa stretáva s vyučeným sústružníkom, o päť rokov starším, ktorý sa stihol nielen oženiť, ale už aj rozviesť, zahlušila by ju. Vyčítala by jej, že má život pred sebou a nemôže si ho pokaziť s nejakým odkundesom, ktorý je nezodpovedný voči rodine. Márne by jej Silvia vysvetľovala, že keď sa s Vašom stretli, so svojou ženou bol už v rozvodovom konaní. Matka by určite vykrikovala, že musí dokončiť školu a usadiť sa až po tom, ako získa vysokoškolský diplom. V ich rodine jednoducho nepripustí, aby ktosi nemal titul. Aj ona ho mala. Ako učiteľka ho jednoducho potrebovala. Ale čo je dôležitejšie, chcela dokázať svojmu bývalému manželovi a otcovi Silvie, že ony dve, po tom, ako ich zradil, zvládnu všetko aj bez neho. A nedovolí

mu ani, aby sedel s nimi pri jednom stole, keď bude jeho dcéra promovat'. Pošlú mu len oznámenie, ex post, že získala titul inžinierky. Nech ho šľak trafí od jedu, že sa to dozvie takto. Vari má právo sedieť s nimi, nebudaj aj s jeho novou rodinou, v aule a tváriť sa, aha, pozrite, to je moja dcéra? Tá z ľavej strany tretia, tá najkrajšia zo všetkých promovanych inžinierok. A ja som jej otec. Akýže otec, keď vlastné decko opustil, keď mu bolo toľké časy jedno, čo je s ním, ako sa má a či niečo nepotrebuje okrem úbohého výživného, ktoré nikdy neokorenil ničím na prílepšenie. Nemal, chudáčik, lebo sa musel postarať o novú rodinu. Vari oni neboli rodinou? Tak je to správne, nemá právo na nič. A keď sa raz Silvia vydá za muža, ktorý bude mať dva tituly pred menom, jeden za, tiež mu nedovolí, aby sa stal súčasťou najkrajšieho dňa ich dcéry. Jej dcéry. Nemal ich obe opustiť pre inú. Taký kardinálny omyl sa neodpúšťa.

– Takže si zdrhla, – zaškeril sa Valér a uprel na ňu spýtavý pohľad. Keď sa na ňu pozeral nebesky modrými očami, znovu si kládla otázku, ako je možné, že komusi bolo do vienka dané čosi také neskutočné. A tá jeho hladká hranatá tvár, široký úsmev a v pohľade zračiacca sa pokora, to ju vždy, keď sa mu zahľadela do očí, rozcitlivo. Bol taký nežný, taký trpezlivý a dokázal jej povedať slová, ktoré ešte nikdy od nikoho nepočula. Možno kedysi, keď bola malá, od svojho otca. Si moje dievčatko, hovorieval jej a hladil ju po vláskoch. Valér nevdojak použil tie isté slová, podobnú mimiku tváre, rovnaké pohyby a ona cítila bezpečie. Keby matka tušila, že sa Silvia s otcom celé roky tajne stretáva, asi

by ju vyhodila z domu. A vôbec, keby vedela, že je teraz niekde, kde na ňu nemá dosah, asi by ju roztrhlo od jedu. Dozvie sa to, len čo príde domov a pochopí, že ju dcéra neuposlúchla, že ju oklamala svojím mlčaním.

– Nechcem myslieť na to, čo bude doma, keď sa vrátim. Mama ma možno vyrazí z domu, – povedala Silvia, aj keď slová oľutovala. Nechcela, aby sa obraz matky vmiesil do okamihu, ktorý si s Valérom vychutnávala. Musí zatlačiť do úzadia myšlienky na ňu. Vychutnávať si zakázané a riešiť neriešiteľné, až keď nadíde správny čas.

– Máš dvadsaťtri rokov. Nemôže ti rozkazovať, čo máš robiť a čo nie, Silvinka, musíš sa jej postaviť a nenechať sa neustále sekírovať. Máš vlastný rozum? Máš. Si dospelá a tvoja matka si to musí konečne uvedomiť. Neuraz sa, ale ona myslí len na seba. Chce ťa vlastniť. A... prepáč, to je najväčšia kravina, ak to človek chce od toho druhého. Ani ja by som ťa nechcel vlastniť. Rob si, čo považuješ za správne, ale buď sama sebou, – povedal Valér, azda až priveľa na to, že nebol ktovieako výrečný, ale asi to potreboval dostať zo seba. Sklonil hlavu a uprel pohľad do zeme. Zhlboka sa nadýchol a ospravedlňujúco sa pousmial. Silvia nič nepovedala, len mlčky zovrela pery. Valér si v duchu rýchlo zrátal, že tých slov bolo až príliš. Zastavil sa uvedomujúc si, že by mal šetriť slovami proti Silviinej matke. Predsa len, ak Silvia na ňu nadáva, je to v poriadku. Ale on ju nepozná a nemá právo osočovať ju. Jedno je však isté, s matkou svojej frajerky to jednoduché nebude mať ani jeden z nich. A Valér stál o to, aby vychádzali dobre. Silviu miloval. Bola iná ako tie, ktoré prešli jeho posteľou. Inteligentné

stvorení, ktoré nemá síce až také vyzreté názory, ale vďaka tomu sa dá s ňou manipulovať. Vlastne si s ňou stále robí, čo chce. Je taká poddajná. Počúva ho na slovo. Žerie jeho názory, vzhliada k nemu ako k božstvu a neodporuje mu, ak s ním v niečom nesúhlasí. Je až príliš submisívna, nemal by mať s ňou problémy. Tie má Silvia s matkou. Aj keď ju miluje, a rovnako ako pri ňom sa snaží nerozdúchať uhlíky tlejúcej hádky, dokáže sa jej postaviť. Konečne. V to, že príde na stanicu, veľmi neveril. Ale podarilo sa. V hlave mal zálohový plán. Ak by si to Silvia rozmyslela a nešla s ním na chatu, mal by náhradné riešenie. Ale keď ju uvidel prichádzať, všetky alternatívne myšlienky poslal do úzadia. A predstavu jej matky zatlačil tam, kde mala čušať a neotravovať. Nenechá si predsa pokaziť krásny slnečný deň a už vôbec nie noc, ktorú mienil prežiť v náručí Silvie. Nevadí, že jej klamal o tom, prečo sa rozvádza. Jeho žena už nemienila znášať jeho milostné avantúry. Dovolila si podať o rozvod a to ho poriadne rozčertilo. Akoby nebolo normálne, v dnešnej dobe, mať milenky. Veď nikdy o nič nešlo. Len o posteľ. A čo, vari z jeho ženy ubudne? Veď sa k nej po každý raz vrátil. A o syna sa stará, tak prečo taký radikálny rez? No ale nech je po jej. Chcela rozvod, bude ho mať. On nikomu nedovolí, aby ho dusil. Aby mu skracoval reťaz, aby mu šliapal na prívod kyslíka. Nebude prvý ani posledný. A v ich rodine už vôbec nie. Jeho žena, o chvíľu ex, bude raz roníť krvavé slzy zato, že ho poslala do pekla. Podpíše jej rozvod. Nech sa páči, budeš mať, čo si chcela. On bojovať nemá o čo. Takých, ako je jeho žena, má na každý prst

desať. Ale Silvia, Silvia je extra trieda. S tou už vydržal dlhšie ako s ostatnými. Len ju musí ešte trošku okresať, prispôbiť si ju na svoj obraz a vytĺcť jej z hlavy, že čo povie jej matka, je Písmo sväté.

– Vypni si mobil. Dúfam, že nemieniš volať matke, kde si. To by bola chyba. Zbytočne by nám pokazila víkend, dievčatko moje, – Valér hladil Silviu po líci a usmieval sa.

– Zabudla som si ho doma na stole v obývačke. Neurobila som to naschvál, – zasmiala sa Silvia a položila si tvár do jeho dlane, – ale asi to tak malo byť. Nechcem, aby sa mama medzi nás miešala. Môže volať. Z obývačky do mojej izby.

– Užijeme si nádherné chvíle, láska moja. Urobil by som pre teba všetko na svete. Čo len chceš. Milujem ťa, v živote som sa nesprával ako blázon. Ale teraz som blázon. Do teba.

– Aj ja ťa ľúbim, – odvetila Silvia a sklonila hlavu, aby nevidel, ako sa zapýrila.

Valér pomohol Silvii s vozíkom na kolieskach a keď nastúpili do vlaku, po celý čas sa držali, sledujúc ubiehajúcu krajinu, za ruky. Mlčali a celí rozochvení z očakávania sa uzamkli sami do seba. Keď prišli na chatu, ani si nestihli vybaľiť batožinu. Milovali sa na stole v dolnej časti, ktorá slúžila ako kuchyňa i obývací izba.

– Nikdy som nemal takú skvelú milenkú, ako si ty. Si jednoducho úžasná. Milujem ťa, Silvinka, – zopakoval a ona akoby počula anjelský hlas, keď pridal vetu, – a chcem s tebou prežiť celý život, – šepkal jej

ju do ucha a ona sa ocitla tam, kam túžila vzlietnuť každá zalúbená žena. Príval šťastia jej zaplavil celú dušu. Netušila, aké to je, keď človek nechodí po zemi, ale vznáša sa, dotýkajúc sa jej len špičkami. Za Valéra by dýchala. Privrela oči a počula svadobné zvony. Videla sa v bielych čipkovaných šatách s povyšivacími ružovými perličkami, ako objíma toho, kto sa práve stal jej manželom. Valér ju v predstavách vzal do náručia, prekročil s ňou prah ich nového domu a... Precitla v okamihu, keď Valérovi zazvonil mobil. On si ho doma nezabudol. Iba čo by sa mu v ňom zbytočne prehrabúvala jeho bývalá žena, ktorá sa stále nevedela zmieriť s tým, že ju opustil. Tak jej to povedal. Ju a svojho syna. Ale bola to predsa ona, kto bol príčinou rozvodu. Nemala ho podvádzať. Nemala si začať so svojím kolegom z práce. Rodina mohla byť pohromade. Nie je to ona, nie je to Silvia, kto rozbil ich rodinné šťastie. A bolo ním vôbec niekedy? Valér jej predsa hneď na začiatku povedal, že ich sobáš bol omyl. Čakala s ním dieťa a on, ako správny chlap, sa zhostil nielen úlohy otca, ale aj manžela. Veril v to, že sa raz do svojej ženy zamiluje. Vari sa tak zachová každý chlap? Namiesto toho, aby mu bola vďačná, si začne, ani nie tri roky od sobáša, s človekom z ich firmy. Pochopiteľne, že to žiadny chlap trpieť nebude. Žena predsa nemôže podvádzať muža. Omyly sa neodpúšťajú. Bože, koľko razy počula túto vetu z úst mamy. V tej chvíli sa jej do hlavy uhniesdila myšlienka na ňu. Snažila sa ju odplašiť, vnímať len ruky Valéra, ktoré ju neprestávali hladiť. Tvár matky, skrivenú od jedu,

však nie a nie dostať z hlavy. Zafala zuby a pozrela sa do stropu. Mechanicky hladkala Valérove prsty a nahlas prehltla.

– Na čo myslíš, láska moja? – spýtal sa Valér, dotýkajúc sa bradaviek jej drobných prs. Keď sa vztýčili, spokojne sa usmial a ona už nemusela odpovedať. Ušetril ju od klamstva. Mamin obraz rýchlo vymazala, aby sa mohla poddať milovanému mužovi. Vyšli do podkrovia chaty. Boli nahí, Valér sa šikovne zbavil už aj ponožiek. Ležali v posteli a oddávali sa jeden druhému celé hodiny, striedajúc ju s kobercom. Silvia nepotrebovala nič. Len Valéra a vzduch, aby mohla dýchať a veriť, že toto všetko nie je sen, ale skutočnosť. Pri milovaní mu hľadela do jeho nebesky modrých očí a sama sa cítila ako v raji. Valér po milovaní vyhladol, ale ona na jedlo nemala ani pomyslenie.

– Zostaň ležať, Silvinka, ja si nájdem niečo pod zub,
– Valér sa zodvihol na lakťoch a pobozkal ju na čelo. Silvia si pomyslela, že iný chlap by ju hnal z postele, zívaj by, že je hladný, ale on, a to si je istá, jej ešte aj čosi sám prinesie do postele, aj keď nechcela. Valérovi sa zošmykla z bedier plachta a on ju hodil na Silviu, aby ho nevidela nahého. Pousmiala sa a stiahla si plachtu na seba. Na očné viečka jej sadal spánok. Kým sa ním nechala celkom unášať, podvedome si uvedomila, že Valér, dolu v kuchyni, s niekým telefonuje. Pramálo ju to zaujímalo. Zaspala, zľahka sa pohojdávajúc na vlnách pohody a nevýslovného šťastia, ktoré ju zaplavilo po končeky prstov na nohách. Takto vyzerá dokonalé šťastie. Keď sa ráno prebudila, v posteli bola sama.

Počula hrmotanie. Zišla dolu schodmi. Na stole boli vo váze poľné kvety a obložená misa.

– Slečna, dáte si rannú kávu? Predtým, alebo po tom?
– zažartoval Valér a tuho ju objal. Mal oblečené tepláky a vyťahané tričko. Aj o to sa mu, len čo sa zoberú, Silvia postará. Nebude chodiť, hoci aj na chate, ako šupák. V tričku, ktorého pôvodná farba sa už nedala rozpoznať.

– Najprv tú kávu a potom... sa uvidí, – zasmiala sa, ale jeho bozkom neodolala.

– Beriem to ako závdavok, láska moja.

Po celý deň striedavo Valér rúbal drevo, striedavo sa spolu pomilovali, striedavo robil čosi v pivnici chaty. Silvia sa nemohla zbaviť pocitu, že je tá druhá. Tá, ktorá prežíva extázu na chate, v posteli, kde už pred ňou ležala iná. Valérova žena. Valér si po rozdelení majetku a po rozvode nechal chalupu. Urobil dobre. Aspoň budú mať kam chodiť. Ale prvé, čo urobí, keď sa tu viac udomácní, bude, že vymení posteľnú bielizeň a časom vymení aj riad a doplnky, ktoré by mohli Valérovi pripomínať prvú manželku. Silvia si v duchu predstavovala, že tam raz budú chodiť s ich deťmi. Dvomi. A možno aj tromi. Nie, ona nechce, aby mali jedináčika. Vie, čo je to ním byť. A rozhodne nechce byť ako jej matka. To nie. Ona sa bude k svojim deťom správať a vychovávať ich úplne inak.

– Ideme na huby, čo povieš? – povedal Valér a ukázal Silvii prútený košík. Kým Silvia spratávala riad v kuchyni, stihol sa prezliecť a obuť si galoše. Vyzeral ako zálesák. Krásny zálesák s nakrátko vystrihanou šticou a nebovo modrými očami. Nežný a zároveň taký mužný.

– Ale v lese bude asi mokro, – utrúsila, zaletiac pohľadom na svoje tenisky, ktoré stáli pri dverách, – a ja sa bojím, aby som neprechladla. Viem, čo je zápal mechúra. Hrôza.

– Neboj sa, nejaké čižmy pre teba už nájdeme, – Valér zmizol vo dverách a Silvii napadlo, že zašiel do zadnej časti chaty, kde popri nej tiekol potok. Chcela sa vybrať za ním, ale kým sa stihla prezúť z papúč do tenisiek, už stál na verande s čižmami v rukách. Na okamih jej čosi zavrávalo v hlave, ale kým to dozrelo, Valérove slová prerušili tok Silviiných myšlienok.

– Sú mojej matky, – povedal a Silvii sa ulavilo. Čižmy nepatrili tej, o ktorej si myslela, že si ich roky obúvala, – možno ti budú trochu veľké, ale keď si dáš do nich teplú ponožku... – Valér načisto rozptýlil jej pochybnosti. Obula si gumené galoše a pomyslela si, že ak má na nohách obuv jeho matky, akoby sa už ocitla v ich rodine. Je len otázkou času, kedy ju Valér predstaví svojim rodičom. Nechcela, aby to bolo krátko pred svadbou. Bolo by fajn spoznať ich bližšie hoci aj zajtra. Tešila sa na ten okamih. Bude mať druhú mamu. A určite nie takú tvrdohlavú manipulantku, ako je jej matka. Ako dobre, že necíti jej pohľad na chrbte.

Silvia a Valér zašli spolu do neďalekého lesa a po dvoch hodinách mali košík plný suchohríbov a kuriatok.

– Uvaríme si z nich polievku. A suchohríby môžeme nasušiť. Ale ak chceš, pár si môžeš vziať domov a urobiť z nich perkelt, – navrhol Valér, keď sa blížili k chate.

– Nemôžem doniesť hríby domov, – povedala Silvia, – mama by hneď vedela... – zasekla sa vo vete, zodvihnúc

pohľad na Valéra, – ale veď to je jedno. Nezaujímam ma, čo si myslíš, – rýchlo dodala, keď videla jeho namrzenú tvár. Cítila, že čo povedala, neznelo dosť presvedčivo. Valér vytiahol zo zadného vrecka nohavíc kľúče od chaty a zasunul ich do zámky. Keď otočil kľúčikom, zvrátil obrvy.

– Zabudol som zamknúť... – otvoril dvere a v nich sa zjavila, akoby rovno za nimi stála a čakala, korpulentná žena. Prvé, čo Silvii napadlo, bolo, že je to jeho matka. Bola o dosť staršia a Silvii prebleslo hlavou, že môže mať takých štyridsať. Vzápätí nato si uvedomila, že by musela syna porodiť v dvanástich rokoch. Kým stihla domyslieť, žena sa proti nej vyrútila, odstrčiac Valéra. Strelila Silvii také zaucho, že jej zaľahlo v ušiach. Valér stál ako prikovaný a nezmohol sa na slovo. Silvia sa schytila za líce a nechápavo sa pozerala na milenca. Odvrátil od nej zrak.

– Ty fľandra jedna! Ty mi kradnúť muža nebudeš! – jačala žena a búšila pästami do jej pliec. Šokovaná Silvia, ktorá už pochopila, že je to bývalá žena Valéra, sa nezmohla na slovo ani na odpor. S ústami otvorenými dokorán, s krvou nahrnutou do tváre znovu pozrela na Valéra. Len akomak pokýval hlavou, aby ju vzápätí nato odvrátil. Akoby ho ktosi pošticoval, prikázal mu – pozri sa na tie dve, netvár sa, že sa tá to netýka.

– Preboha, zbláznili ste sa? Nikomu žiadneho muža nekradnem. Ste predsa rozvedení! Valér, tak už povedz niečo, preboha živého! – Silvia sa roztriasla a gánila na Valéra. Ale ten len stál, s rukami rezignovane spustenými pozdĺž tela, a uprene hľadel na obe ženy.

– Skoro... rozvedení. Žiadosť sme stiahli, Silvia. Chcel som ti to povedať, ale... nestihol som, – Valér zaklipkal očami ako bábika, čo žmurká, keď ju položíte na chrbát. Manželka k nemu podišla a zlostne naňho otrčila zaťatú päšť.

– S tebou si to vybavím neskôr. A táto tu nech okamžite odpáli, lebo ju zmlátim tak, že ju vlastná mater nespozná.

– Ako si sa dozvedela, že sme tu? – spýtal sa Valér, akoby tam Silvia ani nebola. Tón jeho hlasu bol zmierlivý, priam podliezavý. Na Silviu sa ani nepozrel. Žena mu neodvetila. Fľochla pohľadom na Silviu.

– Okamžite zmizni! Ty si nepočula, čo som povedala!? Pakuj sa za mamičkou. A poďakuj sa jej, že sa o teba stará! Keby mi nezavolala, ďalej by ťa tento tu, – žena zavesila pohľad na Valéra a zlostne si ho premerala od hlavy po päty, – klamal. Klamal by nás obe. Ale to ti vravím. Neopováž sa ho viac kontaktovať. Ak zistím, že si môjmu mužovi volala, vlasy ti vyškľbem a ver, že tvoja matka mi pri tom bude pomáhať.

Žena a Valér vošli do chaty, kým Silvia, ktorá sa nezmohla na slovo, zostala stáť ako obarená pred zatvorenými dverami. Nedokázala urobiť jediný pohyb. Cítila, ako ju opúšťajú sily, ako jej ochabuje telo. Energia z nej v jedinom okamihu vyprchala. Neverila tomu, čoho bola pred chvíľou svedkom. Schytila sa za líce a cítila, ako jej blčí celá tvár. Otvorilo sa kuchynské okno chaty a cezeň preletela jej batožina. Okno sa prudko zavrelo, Silvia nestihla ani zachytiť, čie ruky to boli. Nemusela tápať. Vari to v tejto chvíli nebolo jedno? Silvia sa zohla,

aby ju zodvihla, a keď sa vystrela, zatmelo sa jej pred očami. Musela sa oprieť o veraje, aby nespadla. Zakopla o košík s hubami a keď sa prevrátil, huby sa vysypali na zem. Chvíľu na ne bezmyšlienkovite hľadela a potom do košíka kopla. Utrela si slzy, ktoré sa jej mimovoľne spustili dolu tvárou, a v mysli sa jej vynoril obraz matky. Kým kráčala k vlakovej stanici, ani sa nesnažila utrieť si ako sopeľ, tak slzy, ktoré sa jej valili dolu tvárou. Vzlykala nahlas, no neuľavilo sa jej. Cestou domov premýšľala, ako je možné, že matka o všetkom vedela. Alebo žeby tá odporná ženská klamala? Nie, to by neargumentovala matkou, ale zobrala by si do úst skôr otca. Vedela o Silvii. Vedela o jej rodine. Znechutenie a poníženie vystriedali obavy. Netušila, čo ju doma čaká. Ako zareaguje jej matka. Možno by bolo lepšie, keby zaútočila Silvia na ňu. Ako si dovolila pliesť sa jej do života? Je dávno dospelá. Sledila za ňou. Zistila si o Valérovi, čo mohla, a kde zobrala tú drzosť, zatelefonovať jeho manželke? Čo sa všetci načisto pominuli na rozume? Len čo otvorila dvere, jej scenár o tom, čo bude nasledovať, sa rozsypal.

–Ty si sa zbláznila! Načisto si potratila rozum! Keby som nezasiahla, ktovie, ako by sa to celé skončilo! Oklamala si ma! Ušla si z domu a nechala ma trápiť sa! Keby som neobtelefonovala pol Bratislavy a nezistila, čo vystrájaš, mohlo sa to skončiť oveľa horšie. Veď ty si rozbíjala rodinu! Ako si mohla?! – matka kričala na krčiacu sa Silviu sediacu na kraji postele. Nezodvihla pohľad na mamu. Vedela, ako vyzerá, tak načo. Tvár mala posiatu krvavými fľakmi, oči zaliate slzami jedu, ruky

naširoko rozhadzovala. Pochodovala po izbe hore-dolu a nedala sa zastaviť. Slová sa z nej rinuli ako riava.

– Si sprostá! Sprostá, sprostá, sprostá, – matka sa postavila k dcére. Kričala a búchala ju pästami po temene hlavy, – a samolúba. Ako si mi to mohla urobiť? Vláciť sa so ženatým chlapom? Si ako tvoj otec! Celá po ňom!

– Nevedela som, že... je ženatý. Povedal, že sa rozviedol. Že so ženou nežije, – Silvia sa odvážila povedať slová, ktoré by ju mohli ospravedlniť. Očistiť. Žiadnu rodinu predsa nerozbíjala. Sám Valér jej povedal, že je dávno nefunkčná.

– To si taká hlúpa, že si si to nezistila? – matka si sadla vedľa nej na posteľ. Zadkom ju odsunula kúsok nabok. – Má dve deti a žene zobe z ruky. Zašla som za ňou a ona mi všetko povedala. Ten tvoj... teda jej muž, nerobí iné, len sukne naháňa. Kam si podela rozum? Čo som ti celý život vtíkala do hlavy? A čo ja? Na mňa si nemyslela? Mohla som sa zblázniť od strachu. Zakázala som ti vytiahnuť päty z domu a ty...

– Som už dospelá, mama, nemôžeš mi rozkazovať, – Silvia si uvedomila, že opakuje slová, ktoré jej Valér povedal na stanici, no odrazu akoby stratili zmysel. – Chcem žiť svoj vlastný život.

– Kým žiješ pod mojou strechou, na to zabudni. Si jedna nevďačnica. To mám za to, že som sa, odkedy nás tvoj otec tak hanebne zradil, o teba starala?! Môžeš sa hanbiť. To si jedna matka nezaslúži. A ja už vôbec nie. Pamätaj si, – matka sa postavila a jej dcéra si uvedomila, akú hroznú prevahu musela cítiť, keď sa týčila nad ňou, – koho chlieb ješ, toho pieseň spievaj.

Silvia sa zamračila, no nič nepovedala. Kým si dala dohromady, čo matka tou vetou chcela povedať, dvere na jej izbe sa prudko zabuchli. Silvia si ľahla na chrbát a uprela pohľad do stropu. Pomyslela si – to najhoršie mám za sebou. Myšlienky sa jej rozdvajili. V jednej línii sa jej odvíjal film prežitého na chate, v druhej videla matku, ktorá sedí za stolom v riaditeľni školy. Zažila ju. Sedela na sekretariáte školy a čakala na matku, ktorá viedla poradu. Po nej mali ísť spolu na vyšetrenie k lekáreke.

– Pozrite sa, vážení, som riaditeľkou školy a čo poviem, je Písmo sväté, ak už mám byť konkrétna. Každého, kto neuposlúchne moje nariadenie, bez zaváhania vyhodím. Ulice sú plné nezamestnaných, ktorí čakajú na svoju príležitosť. Ak sa chcete zaradiť medzi tých, čo nemajú čo do huby vložiť, prosím, vaše rozhodnutie a váš problém. Ale mňa budete rešpektovať! Divide et impera! – počula, ako zakričala jej matka.

Vtedy ešte netušila, čo tieto slová v latinčine znamenajú. A netušila ani to, či význam výroku zo starovekej Číny poznajú učitelia, ktorých sa matka snažila medzi sebou znepriatelieť, aby nad nimi ľahšie získala nadvládu. Ale podarilo sa jej to. Pedagogický zbor školy sa rozdelil na dva tábory. Silviina matka dokázala oceniť svojich prisluhovačov. Atmosféra strachu a obáv zo straty zamestnania sa uhniesdila v škole, ktorú už dva roky viedla. Keď tam tak Silvia sedela, pochopila, že jej mama dosiahla úspech v práci, že sa stala riaditeľkou len preto, že cielene a nekompromisne šla vždy za svojím cieľom. Nehľadela napravo, nezaujímal ju, čo